

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/273/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1313209560
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1313209560.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobcu: Domov sociálnych služieb a zariadenie pre seniorov Rača, Pri vinohradoch 267, Bratislava, IČO: 30814191, zastúpeného advokátskou kanceláriou: Kolíková & Partners, s.r.o., Radvanská 21, Bratislava, proti žalovanej: V. C., D.. XX.XX.XXXX, N. A. S. XXX, N., o zaplatenie 3 470,85 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 24. októbra 2016 č.k. 7C/270/2013-303, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í v časti lehoty na plnenie tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 3 470,85 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 2 044,33 eur od 9.3.2013, vo výške 5,50 % ročne zo sumy 352,99 eur od 1.8.2013, vo výške 5,25 % ročne zo sumy 325,87 eur od 2.4.2014, vo výške 5,05 % ročne zo sumy 747,66 eur od 7.8.2015, všetko do zaplatenia, v pravidelných splátkach vo výške 100,- eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci, pod stratou výhody splátok, počínajúc právoplatnosťou tohto rozsudku. Vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje. Žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom uložil súd prvej inštancie žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 3 470,85 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 2 044,33 € od 9.3.2013, 5,50 % ročne zo sumy 352,99 € od 1.8.2013, 5,25 % ročne zo sumy 325,87 € od 2.4.2014, 5,05 % ročne zo sumy 747,66 € od 7.8.2015, všetko do zaplatenia do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku pod následkom exekúcie a žalovanej uložil zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania. Vychádzal zo zistenia, že zriaďovateľ Bratislavský samosprávny kraj v Bratislave dňa 22.06.2009 pod č. 012/2009 vydal Zriaďovaciu listinu pre Domov sociálnych služieb a zariadenie pre seniorov Rača, Pri vinohradoch 267, Bratislava, ktorý je rozpočtovou organizáciou, svojimi príjmami a výdavkami je napojený na rozpočet Bratislavského samosprávneho kraja, bol zriadený na dobu neurčitú. V Domove sociálnych služieb a zariadení pre seniorov Rača sa poskytujú sociálne služby na riešenie nepriaznivej sociálnej situácie z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia, nepriaznivého zdravotného stavu alebo z dôvodu dovŕšenia dôchodkového veku. Sociálna služba sa poskytuje na základe zmluvy o poskytovaní sociálnej služby, ktorá musí byť uzatvorená písomne a spôsobom, ktorý je pre prijímateľa sociálnej služby zrozumiteľný. Domov sociálnych služieb a zariadenie pre seniorov Rača hospodári s majetkom vo vlastníctve Bratislavského samosprávneho kraja, ktorý mu bol zverený na plnenie predmetu jeho činnosti. Zriaďovacia listina nadobudla účinnosť dňom 1. júla 2009. Z rozhodnutia zn. Sociálneho centra pre poskytovanie služieb sociálnej starostlivosti Bratislava, ul. Pri vinohradoch č. 267, č. SC-151/94 zo dňa 23.03.1994 zistil, že na základe tohto rozhodnutia Sociálne centrum, Bratislava - Rača, ul. Pri Vinohradoch č. 267 prijalo žalovanú do penzionovanej časti tohto centra - číslo bytu 122, počnúc dňom 19.04.1994. Z rozhodnutia Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava č. MAGS OSV

53640/2010-324309/1336 zo dňa 25.11.2010 / právoplatné dňa 10.01.2011 / zistil, že žalovaná sa podľa § 35 a prílohy č. 3 a prílohy č. 4 k zákonu o sociálnych službách s odkázanosťou na pomoc inej fyzickej osoby II. stupňa na základe dosiahnutia 85 bodov a určenia priemerného rozsahu odkázanosti 2-4 hod. / deň a 60-120 hod. / mesiac považuje za fyzickú osobu odkázanú na sociálnu službu v zariadení pre seniorov. Z listu Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR zo dňa 26.02.2014 zistil, že Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky v predmetnom liste uviedlo, že Domov sociálnych služieb a zariadenie pre seniorov Rača Bratislava so sídlom Pri vinohradoch 267, Bratislava, predstavuje jeden právny subjekt, ktorý poskytuje dva druhy sociálnych služieb a to - domov sociálnych služieb a - zariadenie pre seniorov, oba celoročnou pobytovou formou. Uvedené dva druhy sociálnych služieb poskytuje poskytovateľ, na troch miestach v Bratislave, ktorými sú: Podbrezovská ulica číslo 28, Pri Vinohradoch č. 267 a Strelková č. 32. V mieste poskytovania sociálnej služby Podbrezovská 28 sú poskytované dva druhy sociálnej služby a to - domov sociálnych služieb a zariadenie pre seniorov. V mieste poskytovania sociálnej služby Pri vinohradoch 267 je poskytovaný jeden druh sociálnej služby - zariadenie pre seniorov. V mieste poskytovania sociálnej služby Strelková 32 je poskytovaný jeden druh sociálnej služby a to - domov sociálnych služieb. Skutočnosť, že daný druh sociálnej služby je poskytovaný jedným poskytovateľom sociálnej služby v rôznych budovách neznamena, že ide o samostatného poskytovateľa, resp. samostatné zariadenie. Vyššie uvedené skutočnosti boli overené na základe rozhodnutia a zápisu z registra z príslušného vyššieho územného celku, ktorý vykonal zápis predmetného poskytovateľa. Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky zverejňuje Centrálny register poskytovateľov sociálnych služieb, potrebné údaje spracováva z podkladov zaslaných z vyšších územných celkov, ktoré majú spôsobilosť viesť register a vykonávať zmeny v registri vo svojom územnom obvode. Cieľom zverejnenia registra je poskytnúť informácie pre záujemcov o sociálnu službu pri výbere poskytovateľa sociálnej služby, ako aj informácie pre odbornú a laickú verejnosť o poskytovaných sociálnych službách. Pri výpočte ekonomicky oprávnených nákladov konkrétneho poskytovateľa je potrebné vychádzať z ekonomicky oprávnených nákladov daného druhu poskytovanej sociálnej služby a to bez ohľadu na to, že poskytovateľ poskytuje daný druh sociálnej služby na viacerých miestach, za predpokladu, že je zapísaný v registri poskytovateľov ako jeden poskytovateľ jedného druhu sociálnej služby. Poukázal na to, že poskytovateľ poskytuje daný druh sociálnej služby na viacerých miestach, mnohé činnosti zabezpečuje spoločne pre obe alebo viaceré miesta / poskytovateľ nemá všetky činnosti spojené s poskytovaním danej sociálnej služby zabezpečované oboch budovách, ale sú spoločne zabezpečované z jednej z nich pre obe budovy, napr. mzdové záležitosti, vzdelávanie zamestnancov, príprava stravy, rôzne obslužného činnosti / a preto pri výpočte ekonomicky oprávnených nákladov pre daný druh sociálnej služby nachádzajúcej sa na dvoch miestach / zariadeniach / sa vychádza z celkových nákladov, ktoré vznikli na danú sociálnu službu v oboch miestach. V prípade, že by sa pri výpočte ekonomicky oprávnených nákladov nepostupovalo vyššie uvedeným spôsobom zariadenie (budova) miesto, v ktorom sa nezabezpečujú spoločné činnosti priamo, by mala ekonomicky oprávnené náklady nižšie, ktoré by však nezodpovedali reálnym nákladom danej sociálnej služby. Z osobnej karty klienta - žalovanej z 11.02.2014 súd zistil, že žalovaná za obdobie od 1.01.2011 do 31.12.2011 platila úhrady za bývanie a iné služby mesačne iba vo výške 143,01 €, pričom za uvedené obdobie rozdiel v žalobcom požadovaných nezaplatených úhradách za bývanie a iné služby predstavuje sumu 1 237,83 €, za obdobie od 1.01.2011 do 31.12.2012 platila úhrady za bývanie a iné služby mesačne iba vo výške 143,01 €, pričom za uvedené obdobie rozdiel v žalobcom požadovaných nezaplatených úhradách za bývanie a iné služby predstavuje sumu 1 980,51 €, za obdobie od 1.01.2011 do 31.12.2013 platila úhrady za bývanie a iné služby mesačne iba vo výške 143,01 €, pričom za uvedené obdobie rozdiel v žalobcom požadovaných nezaplatených úhradách za bývanie a iné služby predstavuje sumu 2 723,19 €, za obdobie od 1.01.2011 do 31.12.2014 platila úhrady za bývanie a iné služby mesačne iba vo výške 143,01 €, pričom za uvedené obdobie rozdiel v žalobcom požadovaných nezaplatených úhradách za bývanie a iné služby predstavuje sumu 3 470,85 €. Po právnej stránke vec posúdil podľa § 106 ods. 5, ods.6, ods.7, § 72 ods.2 zákona č. 448/2008 Z. z. o sociálnych službách v spojení s § 451 ods. 1, ods.2, § 456 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalovaná na základe rozhodnutia Sociálneho centra pre poskytovanie služieb sociálnej starostlivosti č. SC-151/94 zo dňa 23.03.1994 bola prijatá do Sociálneho centra (Domova dôchodcov Rača), Pri Vinohradoch 267, Bratislava; do penzionovanej časti tohto centra - číslo bytu 122, počnúc dňom 19.04.1994 na dobu neurčitú. Podľa zákona č. 448/2008 Z. z. o sociálnych službách, ktorý nadobudol účinnosť 01.01.2009, prijímatelia sociálnej služby boli povinný platiť úhradu za sociálnu službu určenú poskytovateľom sociálnej služby podľa § 72 ods. 1 cit. zákona. Verejný poskytovateľ sociálnej služby určuje sumu úhrady za sociálnu službu, spôsob jej

určenia a platenia úhrady zmluvou podľa § 74, v súlade so Všeobecne záväzným nariadením obce alebo vyššieho územného celku, najviac vo výške ekonomicky oprávnených nákladov podľa § 72 ods. 2 cit. zákona. Žalobca ako poskytovateľ sociálnej služby (ďalej len "poskytovateľ sociálnej služby") bol povinný uzatvoriť zmluvu o poskytovaní sociálnej služby podľa zákona účinného od 01.01.2009 po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti fyzickej osoby na sociálnu službu v zmysle § 106 ods. 7 cit. zákona. Poskytovateľ sociálnej služby si svoju zákonnú povinnosť splnil a predložil žalovanej návrh Zmluvy č. 7/2011/P o poskytovaní sociálnej služby a návrhy Dodatkov č. 1/2011/P, č. 2/2011/P k tejto zmluve, avšak žalovaná zmluvu ani dodatky s poskytovateľom sociálnej služby neuzavrela. Poskytovateľ sociálnej služby bol však naďalej povinný žalovanej poskytovať sociálnu službu podľa zákona č. 448/2008 Z. z. účinného od 01. 01. 2009, podľa § 106 ods. 6 prechodných a záverečných ustanovení zákona č. 448/2008 Z. z. Konštatoval, že právnym dôvodom žalovanej na poberanie sociálnej služby od žalobcu bolo pôvodne rozhodnutie č. SC-151/94 zo dňa 23.03.1994 o umiestnení žalovanej v Sociálnom centre - penzióne pre dôchodcov, s poukazom na prechodné ustanovenia cit. zákona však dospel k záveru, že žalovanej zanikol právny titul na poberanie predmetnej sociálnej služby dňom právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti č. MAGS OSV 53640/2010-324309/1336 zo dňa 25.11.2010, t.j. dňa 10.01.2011, pričom napriek tomu, že prejavila vôľu zotrvať v zariadení žalobcu a teda naďalej prijímať sociálnu službu v rozsahu ako ju poberá na základe predchádzajúceho rozhodnutia, ďalší jej pobyt je už bez právneho dôvodu, keďže neuzavrela zmluvu so žalobcom o poskytovaní sociálnej služby, ktorá je podľa zákona č. 448/2008 Z. z. už jediným právnym titulom na poskytovanie sociálnej služby. Žalovaná uviedla ako dôvod neuzavretia zmluvy so žalobcom tú skutočnosť, že v sume úhrady nie je vyčíslená úhrada za stravovanie, pričom namietala aj ekonomicky oprávnené náklady žalobcu, ktoré určujú maximálnu hranicu úhrady. Z osobnej karty klienta - žalovanej mal preukázané, že žalovaná uhrádzala za bývanie a iné služby mesačne sumu 143,01 €, pričom výška úhrady vypočítaná podľa Všeobecne záväzného nariadenia Bratislavského samosprávneho kraja č. 31/2009 (ďalej len "VZN BSK") v znení VZN BSK č. 39/2010 a č. 43/2011 mala byť za 1/2011 suma 277,33 €; za obdobie 2-7/2011 suma 268,72 €; za 8/2011 suma 244,70 €; za obdobie 9/2011 - 6/2014 suma 204,90 €; za obdobie 7/2014-12/2014 suma 205,73 €. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje rozdiel medzi skutočnými úhradami žalovanej a výškou úhrad podľa VZN BSK č. 31/2009 v znení VZN BSK č. 39/2010 a č. 43/2011, keď žalovaná prijíma sociálnu službu bez právneho titulu. Rozdiel činí za obdobie od 01.01.2011 do 31.12.2014 sumu 3 470,85 €. S poukazom na dôvodovú správu k prechodným ustanoveniam zákona č. 448/2008 Z. z. mal za to, že cit. zákon zabezpečuje prechodnými ustanoveniami kontinuitu poskytovania sociálnych služieb seniorov tým, že seniori, ktorí prijímali sociálnu službu pred 01.01.2009 sa považujú za odkázaných minimálne v takom stupni, aká je potrebná na poskytovanie sociálnej služby v zariadení pre seniorov (tzv. fikcia odkázanosti) a možnosťou seniora uzatvoriť zmluvu o poskytovaní sociálnych služieb a povinnosťou poskytovateľa uzavrieť zmluvu. Poskytovanie sociálnej služby bez zmluvy bolo na preklopenie tohto obdobia a preto bolo časovo obmedzené do právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti. Výška bezdôvodného obohatenia je daná obvyklou úhradou akú platia seniori v predmetnom zariadení podľa všeobecne záväzného nariadenia po odrátaní toho, čo žalovaná skutočne zaplatila. Žalobca predložil vyčíslenie ekonomicky oprávnených nákladov, tak ako ich vykázal podľa druhu sociálnej služby - zariadenie pre seniorov a to vo výške 574,49 € za rok 2011, 531,83 € za rok 2012 a 533,67 € za rok 2013. Napriek tomu, že žalovaná sporevala jednotlivé zložky, z ktorých žalobca vychádzal pri výpočte EON, považoval žalovanou navrhnuté znalecké dokazovanie za nadbytočné, nakoľko nemal pochybnosti o preukázanej výške EON vzhľadom na ostatné listinné dôkazy (okrem iného aj listinný dôkaz - ekonomicky oprávnené náklady vykázané inými zariadeniami v rámci Slovenska pre druh sociálnej služby - zariadenie pre seniorov), ktoré boli v konaní predložené žalobcom. Mal za to, že nemožno zredukovať ekonomicky oprávnené náklady žalobcu len na náklady spojené s prevádzkou budov a teda len na ubytovanie, nakoľko z vykonaného dokazovania mal preukázané, že sociálna služba, ktorú žalovaná poberá od žalobcu zahŕňa aj poskytovanie celodennej starostlivosti o klientov príslušného zariadenia - kontrola, či klient ráno vyvesil štítok (že sa v poriadku zobudil), služby vrátnika, údržbára, prítomnosť sociálnych sestier, služby pokladníčky, ktorej klienti platia za úhradu, zamestnanci ekonomického úseku, riaditeľ. Nakoľko žalovaná neuzatvorila so žalobcom zmluvu, výška bezdôvodného obohatenia u žalovanej je daná obvyklou úhradou, teda úhradou, ktorú platia klienti žalobcu v porovnateľnej izbe, preto zisťovať presnú výšku EON v tomto konaní je nadbytočné a nepovažoval za hospodárne nariaďovať znalecké dokazovanie na výšku EON. Vzhľadom na uvedené dôvody nemožno predpokladať náklady nájomného bývania porovnávať s ekonomicky oprávnenými nákladmi na sociálnu službu a dospel k záveru, že výška bezdôvodného obohatenia v podobe úhrady, ktorá vychádza z ustanovenia § 72 ods. 2 zákona č. 448/2008 Z. z. je odôvodnená. Na základe vykonaného dokazovania mal teda preukázané, že žalovaná platí mesačne úhradu za

sociálne služby v nižšej výške ako je výška úhrady podľa VZN BSK č. 31/2009, v znení VZN BSK č. 39/2010 a č. 43/2011, teda rozdiel medzi úhradou, ktorú platí žalovaná vo výške 143,01 € mesačne a sumou úhrady určenou citovaným VZN BSK činí za obdobie od 1.01.2011 do 31.12.2014 celkom sumu 3 470,85 €. Zároveň žalovaná chce zotrvať naďalej v zariadení žalobcu a poberať od neho sociálnu službu, a teda je povinná hradiť úhradu vo výške ako ju dôkazne preukázal žalobca. Žalobca hospodári s verejnými prostriedkami, a preto si musí uplatňovať od klientov zariadenia vzniknuté pohľadávky. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu mal teda preukázať, že žalobca poskytuje žalovanej sociálne služby, táto však odmieta uzavrieť so žalobcom zmluvu o poskytovaní sociálnej služby, preto žalovaná je povinná v zmysle cit. ustanovení vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná nespĺnila svoj záväzok vydať bezdôvodné obohatenie riadne a včas, čím sa dostala do omeškania so splnením svojho peňažného záväzku, vznikla jej povinnosť zaplatiť žalobcovi z dlžnej sumy úrok z omeškania v zmysle ust. § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., vo výške o 5 percentuálnych bodov vyššie ako bola základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania, t.j. ku dňu nasledujúcom po dátume splatnosti podľa výzvy zo dňa 05.03.2013 na zaplatenie úhrady za obdobie od 01.01.2011 do 31.12.2012 vo výške 2.044,33 €, ktorá bola doručená žalovanej dňa 7.03.2013, preto v zmysle ust. § 563 Obč. zák. sa žalovaná dostala do omeškania počnúc od 09.03.2013. Následne za ďalšie obdobie od 01.01.2013 do 30.04.2013 sa žalovaná dostala do omeškania nasledujúci deň po prevzatí platobného rozkazu (31.07.2013), mala zaplatiť sumu 352,99 €, t.j. do omeškania sa dostala od 01.08.2013. Následne na návrh žalobcu súd pripustil zmenu žalobného petitu na pojednávaní dňa 31.03.2014 za obdobie od 01.05.2013 do 31.12.2013, žalovaná mala zaplatiť 01.04.2014 sumu 325,87 €, t.j. do omeškania sa dostala od 02.04.2014. Následne na základe ďalšieho návrhu žalobcu súd uznesením zo dňa 31.03.2016, č. k. 7C 270/2013-271 pripustil zmenu žalobného petitu jeho rozšírením za obdobie od 10.01.2014 do 31.12.2014, žalovaná mala zaplatiť 6.08.2015 sumu 747,66 €, t.j. do omeškania sa dostala od 07.08.2015. Vzhľadom na uvedené zaviazal žalovanú aj na zaplatenie príslušenstva z dlžných súm istiny. O nároku na náhradu trov konania procesných strán rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi ako úspešnej procesnej strane priznal voči žalovanej, ktorá bola v spore neúspešná, náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná, ktorá sa domáhala jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konania z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. a) až h) C.s.p. s poukazom na to, že nebola splnená procesná podmienka konania nedostatkom vecnej aktívnej legitímácie, súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia nevykonal navrhované dôkazy. Uviedla, že záväzkové vzťahy medzi poskytovateľom a prijímateľom sociálnej služby sú regulované Občianskym zákonníkom iba subsidiárne, určovanie úhrady za činnosti tvoriace za celý obsah sociálnej služby t.j. suma úhrady a všetky podmienky jej určenia, platenia, a vyúčtovania prostredníctvom verejného poskytovateľa zriadeného územnou samosprávou, kogentne stanovuje zákon a podzákonný predpis vydaný vecne a miestne príslušnou územnou samosprávou. Žalobca je rozpočtovou organizáciou zriadenou územnou samosprávou a je priamo napojený na rozpočet, zriaďovacou listinou má zverenú do správy všetky majetkové aktíva zriaďovateľa slúžiace na poskytovanie dvoch druhov sociálnej služby v pobytovej forme v štyroch zariadeniach sociálnej služby prípadne prijaté dary tretích osôb s účelovým určením. Žalobca tak nie vlastníkom ani správcom príjmov z úhrad za poskytnutie sociálnej služby, tým je jeho zriaďovateľ. Vytýkala súdu prvej inštancie, že rozhodol v jej neprítomnosti a bez jej zástupcu bez riadneho odôvodnenia takéhoto procesného postupu v odôvodnení rozsudku a v zápisnici z pojednávania 24. 10. 2016. Namietala, že podmienka § 183 ods. 2 C.s.p. druhá veta nebola splnená. Uviedla, že záväzkové vzťahy medzi poskytovateľom a prijímateľom sociálnej služby sú subsidiárne regulované Občianskym zákonníkom a súd porušil povinnosť vnútroštátneho orgánu členského štátu EÚ aplikujúceho právo na základe článku 4 ods. 3 zmluvy o EÚ rešpektovať aj nepriamy účinok práva EÚ tak, aby zabezpečili účinnú súdnu ochranu práv, ktoré sú účastníkom priznávané podľa úniového právneho poriadku, v tom to prípade ochranu práv spotrebiteľa. Je povinnosťou orgánu aplikujúceho právo vykladať vnútroštátne právo v súlade s právom komunitárnym a pokiaľ súd usúdi, že právna norma členského štátu nepripúšťa eurokonformný výklad, je jeho povinnosťou ako orgánu aplikujúceho právo nepoužiť túto vnútroštátnu normu, pokiaľ odporuje komunitárnemu právu, respektíve je povinný položiť prejudiciálnu otázku Európskemu súdnemu dvoru. Dovoľavala sa porušenia § 240 C.s.p. nakoľko v jej písomných návrhoch predložených súdu 02. 05. 2016 a 31. 07. 2014 boli spochybňované dôkazy žalobcu a bez uvedenia relevantného dôvodu súd nevykonal zásadné dôkazy ku kauze navrhnuté podaním zo dňa 05. 08. 2015. Vytýkala súdu, že zamieňa pojem "suma úhrady za sociálnu službu" v kategorizácii podľa § 15 a rozsahu ustanovení § 35 ods. 2 písm. a) a ods. 3 za pojem "úhrada za

ubytovanie", za jednu z obslužných činností uvedených v § 35 ods. 2 písm. a) bod 4 a to tak, že úhradu za obslužnú činnosť - ubytovanie určenú na základe § 30 VZN BKS 32/2009 zamieňa za sumu úhrady za poskytnutie sociálnej služby podľa § 35 v rozsahu činnosti najmenej podľa odseku 2 písm. a) a odseku 3 zákona. Ekonomicky oprávnené náklady vyčíslené podľa § 72 ods. 5 naproti tomu obsahujú výdavky na činnosti v rozsahu ustanovení § 35 ods. 2 a ods. 3 v objeme výdavkov skutočne vynaložených pri poskytovaní sociálnej služby všetkým prijímateľom u žalobcu. Súd v dokazovaní o výške úhrady za obslužnú činnosť určenej žalobcom nezohľadnil strop mesačnej úhrady za ubytovanie 170 eur mesačne, ktorý zaviedlo VZN 43/2011 s účinnosťou od 06. 08. 2011 doplnením textu v odseku 3 v § 30 VZN 32/2009 v znení VZN 39/2010 a bez ďalšieho prijal dôkaz predložený návrhom zmluvy o poskytovaní sociálnej služby a postup podaním žalobcu zo 14. 02. 2014. ZO získal dôkaz o tom, že EON si určuje žalobca výpočtom z celkových nákladov zistených na základe prvotných účtovných dokladov za celú organizáciu za použitia hypotézy, že EON sú pre pobytovú celoročnú sociálnu službu podľa § 35 ako aj podľa § 38 zákona na kapacitnú jednotku zariadení rovnaké. Súčasne je dôkazom, že aj keď iba matematickým výpočtom nezodpovedajúcim skutočnej potrebe jednotlivých zariadení sociálnej služby - nepravdivo, ale vykazuje EON samostatne podľa jednotlivých zariadení v súlade so zriaďovacou listinou. Dôkaz nebolo možné uplatniť v konaní bol zverejnený povinnou osobou až podaním čiastočnej informácie z 31. 10. 2016. Súd nesprávne posúdil vec z titulu bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho nároku keď právna úprava bezdôvodného obohatenia je subsidiárna vo vzťahu k iným inštitútom právneho poriadku. Ak je právnym dôvodom vzniku majetkovej povinnosti reparaovať vzniknutú majetkovú nerovnováhu iná právna skutočnosť kontraktného charakteru, platná úprava bezdôvodného obohatenia sa neuplatní. V odôvodnení rozsudku absentuje dôkaz o získaní bezdôvodného obohatenia, protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje žalobcu a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia a majetkovou ujmov žalobcu. Žalobca koná protiprávne, keď uplatňuje svoje nároky titulom bezdôvodného obohatenia, nakoľko tým obchádza zákon s odkazom na zákonnú povinnosť poskytovateľa podľa § 106 ods. 6 a ods. 7 zákona, ktorej sa nemôže zbaviť. Skutočnosť, že žalobca je povinný uzavrieť záväzkový vzťah so žalovanou a vedie operatívnu evidenciu predpísaných úhrad a skutočne splatených úhrad za ním poskytnuté sociálne služby nie dôkazom o vecnej aktívnej legitímácii verejného poskytovateľa v tomto prípade a to ani pri uzavretí platnej zmluvy o poskytovaní sociálnej služby. Povinnosť uzavrieť zmluvu má iba poskytovateľ sociálnej služby a je zákonom stanovená výhradne na ochranu záujmov slabšej strany, príjem z úhrad prijímateľov za sociálnu službu nie je zriaďovateľom žalobcu určený na zabezpečovanie poskytovania sociálnej služby a je príjmom rozpočtu zriaďovateľa, nakoľko zriaďovateľ žalobcu nerozhodol podľa § 71 ods. 2 zákona. Judikatúra dotýkajúca sa oprávnení správcu majetku štátu - samosprávy t.j. oprávneného nakladať s majetkom sa nedotýka príjmu z úhrad za poskytovanie sociálnej služby na podklade § 71 ods. 1 písm. b) v spojení s odsekom 2 zákona, dôkazom je napríklad aj skutočnosť, že žalobca nie je oprávnený odpustiť dlh žalovanej bez súhlasu orgánu zriaďovateľa. Súd vyhlásil rozsudok bez účasti na pojednávaní žalovanej, ktoré vykonal po odmietnutí žiadosti o odročenie pojednávania z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu akútne zhoršeného v noci z piatka 21. 10. 2015 na sobotu a procesný postup nie je riadne odôvodnený ani v zápisnici a súd porušil § 183 ods. 4 keď neurobil žiadne opatrenia. Súd bol informovaný prostredníctvom iných členov o.z. APSSSR emailovou správou ktorá bola odoslaná bez príloh dokazujúcich dôvodnosť žiadosti o odročenie, túto správu žalovaná zabezpečila listinným podaním nasledujúci deň - utorok 25. 10. 2016 s kompletným súborom prílohy, na ktoré sa text emailovej správy z predchádzajúceho dňa odvolával. Žalovaná požiadala CPP o pridelenie bezplatnej právnej pomoci, o čom informovala na pojednávaní 05. 08. 2015 a listine podaním doručeným 17. 08. 2015, o pridelení rozhodlo CPP 06. 11. 2015, v čase vytyčenia pojednávania však zástupcu žalovaná nemala, CPP rozhodlo o odňatí 18. 03. 2016 pre nedoručenie zmluvy o zastúpení určeným advokátom, žalovaná podala 15. 04. 2016 návrh na preskúmanie rozhodnutia CPP. Ďalej namietala právne posúdenie zmluvného typu keďže zmluva o poskytovaní sociálnej služby je zmluvou uzatváraná pri obmedzení zmluvnej voľnosti strán zákonom, ktorý určuje spôsob, formu, obsah a esenciálne zmluvné podmienky. Poukázala nato, že zúžený výklad práva štátnym orgánom nemá oporu v zákone ani subsidiárne pôsobiacom Občianskom zákonníku, žalobca sa môže zbaviť svojej povinnosti uzatvoriť zákonom určených záväzkový vzťah iba podaním návrhu na nahradenie vôle prijímateľa prijať návrh. Eurokonformný výklad § 52 ods. 3 subsidiárne pôsobiaceho Občianskeho zákonníka sa vzťahuje aj na organizácie zriadené územnou samosprávou pre poskytovanie sociálnych služieb na základe občianskeho právneho kontraktu regulovaného špeciálnym zákonom, teda aj verejných poskytovateľov sociálnych služieb. Uviedla, že v odpore pomenované ustanovenia neprijateľného návrhu zmluvy o poskytovaní sociálnej služby predloženej verejným poskytovateľom - dodávateľom v

zriaďovateľskej pôsobnosti BSK- žalobcu majú charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky. Uviedla, že bola uvedená do omylu zmluvou o poskytovaní sociálnej služby. Uplatňovanie § 73 ods. 2 zákona v znení účinnom od 30. 12. 2010 do 31. 12. 2013 pri určovaní sumy úhrady poskytovateľom v rozpore s dobrými mravmi - žalobca uvádza náklady na bývanie za sumu úhrady za kompletne poskytnutú sociálnu službu ignorujúc tie, ktoré nezabezpečuje v rámci svojich obslužných činností a sú tak platené žalobkyňou mimo žalobcom určenej úhrady. Uviedla, že žalobcom predložená výška EON nie je kvantifikovaná len pre činnosti podľa §§ 16, 17 a 18 v súlade s limitáciou podľa § 72 ods. 5 zákona a ďalších príslušných predpisov upravujúcich rozpočtové hospodárenie verejnej správy. Pre mzdové výdavky za odborné činnosti bol v návrhu na dokazovanie z 02. 05. 2016 vyčíslený rozpor medzi skutočnou potrebou práce pri poskytovaní pomoci pri úkonoch sebaobsluhy pre jednotlivé zariadenia alebo podľa druhu služby na základe počtu osôb s poskytovanou pomocou. V časti vykonaného dokazovania dospel na základe vykonaných dôkazov súd k nesprávnym skutkovým zisteniam, a to uznaním opisu niektorých úkonov, ktoré žalobca tvrdí, že zabezpečuje v rámci sociálnej služby, ignorovaním rozdielneho vecného rozsahu sociálnej služby § 35 pre odlišné skupiny prijímateľov identifikované v odseku 1 písm. a) a b) umiestnených v zariadeniach na dvoch oddelených miestach. Namietala nesprávne aplikovanie ustanovenia § 73 zákona pri určovaní výšky úhrady, ktorú je žalovaná povinná zaplatiť s ohľadom na výšku príjmu t.j. prekročenie hranice príjmu pre vyčíslenie takzvanej nesplatennej časti úhrady s ohľadom na skutočnosť, že poskytované neboli všetky obligatórne činnosti v rámci štruktúry sociálnej služby § 35 odsek 2 zákona a deklarované v článku IV zmluvy. Žalobca určuje úhradu za ubytovanie v rozpore s postupom určeným pre neho záväzným predpisom. Žalobca svojvoľne rozčleňuje EON medzi 2 druhy sociálnej služby poskytovaných žalobcom, nakoľko žalobca nevedie účtovníctvo vo vecnom členení na takzvané nákladové strediská, ktorými by boli, napríklad 3 miesta poskytovania sociálnej služby alebo aspoň podľa dvoch druhov sociálnej služby, ktoré poskytuje. Dôkazom o nepravdivom prerozdelení bežných výdavkov vynaložených verejným poskytovateľom sociálnej služby zriadeného vyšším územným celkom medzi 2 druhy sociálnej služby ako finančnej hodnoty výdavku podľa § 72 ods. 5 zákona, ktoré je v spore dôkazom o neuplatnení parametra podľa § 72 ods. 5 obmedzujúceho najvyššiu možnú výšku úhrady za poskytovanú sociálnu službu v zariadení sociálnej služby určenú v súlade s príslušným všeobecne záväzným nariadením vecne a miestne príslušnej územnej samosprávy. Dôkaz nebolo možné uplatniť v konaní 44C 184/2013 ukončenom v prvej inštancii dňa 13. 04. 2015, nakoľko je nezverejnením interným predpisom žalobcu, poskytovateľa sociálnej služby a v predmetnom spore predložil súdu prvej inštancie v podaní doručenom 05. 08. 2015 vyhlásenie vedúceho zamestnanca odborného útvaru úradu BSK z januára 2015 o overovaní správnosti vykázania EON žalobcom v súlade s údajnými usmerneniami zriaďovateľa majúcimi niesť dôkazné bremeno o vyčíslení výšky EON v súlade s § 72 ods. 5 zákona. V súvislosti s právne a vecne zhodným sporom vedeným tým istým navrhovateľom proti inému odporcovi zistila, že o informáciu o výške EON za rok 2010 občianske združenie, ktorého je členom, požiadala navrhovateľa infožiadostou z marca roku 2011 a 10. 06. 2013. Žalovaná ako člen združenia sa prostredníctvom infožiadosti domáhala sprístupnenia informácií. Podľa čiastočnej informácie podanej listom z 31. 10. 2016 a doručenou oprávnenému dňa 18. 11. 2016 bola povinnou osobou žalobcom zverejnená smernica číslo 44/2011. Poukázala na interpretáciu dôsledkov používania smernice 44/2011 pri vykazovaní EON, ktorá by mala byť podkladom pre revíziu odmietnutia návrhu ZO na dokazovanie o výške EON. Z hľadiska charakteru zákona o sociálnych službách, ktorý upravuje právne vzťahy pri poskytovaní sociálnych služieb, financovanie sociálnych služieb a dohľad nad poskytovaním sociálnych služieb, je zrejmé, že právne vzťahy vyplývajúce zo zmluvy o poskytovaní sociálnej služby a z nej vyplývajúcich záväzkov, sa riadi ustanoveniami Občianskeho zákonníka iba subsidiárne, nakoľko ide o špecifický právny vzťah, cieľom zákona o sociálnych službách je poskytnúť ochranu osobitnej kategórii osôb, ktorým vznikol nárok na poskytovanie sociálnej služby po preskúmaní individuálnych podmienok. Vzhľadom na to, že každý prípad sa posudzuje osobitne, je nemožné, aby prijímateľovi sociálnych služieb vzniklo bezdôvodné obohatenie založené na porovnaní s bežnou úhradou, a aby za toto bezdôvodné obohatenie bolo aj sankcionované podľa Občianskeho zákonníka. Civilnou žalobou bez riadneho odôvodnenia titulu a špecifikácie kauzy žalobca obchádza zákon. Ficcia vychádzajúca z vymenovania niektorých ustanovení VZN zriaďovateľa, na ktoré žalobca odkazuje, obsahu žalovanou neprijatých návrhu zmluvy a z osobnej karty klienta, nie je postačujúca bez konkrétneho kontrolného výpočtu v súlade s námietkami žalovanej alebo ich odmietnutia a výslovného potvrdenia výpočtu podľa zmluvy. Namietala splatnosť stanovenú do zákonnej odvolacej lehoty bez súdom určeného splátkového kalendára, keď z majetkových a príjmových pomerov je zrejmé, že nemá prístup k finančným prostriedkom podľa výroku, exekučným postihnutím jediného príjmu žalovanej vo výške do 450 eur mesačne je mesačná exekučná zrážka neprednostnej pohľadávky zo starobného dôchodku pre rok 2017 najviac vo výške 32 eur. Namietala právny titul pre stanovenie výšky

príslušenstva istiny, keď žalobca je rozpočtovou organizáciou priamo napojenou na rozpočet územnej samosprávy, ktorá financuje sociálne služby v rozsahu stanovenom zákonom o sociálnych službách a subsidiárne v súlade so zákonom upravujúcim rozpočtové pravidlá verejnej správy ako aj územnej samosprávy. Vo svojej odvolacej replike zotrvala na dôvodoch podaného odvolania.

3. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej považoval za nedôvodnú námietku nedostatku jeho aktívnej legitímácie v spore. Poukázal na to, že je rozpočtovou organizáciou Bratislavského samosprávneho kraja, rozpočtová organizácia je subjektom práva s vlastnou právnou subjektivitou a vo vzťahu k BSK má postavenie správcu majetku BSK, čo ho oprávňuje uplatňovať pohľadávku pred súdom (§ 6 ods. 2, ods. 3 zákona č. 446/2001 Z.z. o majetku vyšších územných celkov). Aktívna legitímácia žalobcu bola už v obdobných veciach opakovane konštatovaná. K prejednaniu sporu v neprítomnosti žalovanej poukázal na to, že email bol doručený súdu od apsssr.sk, ktorý žiadal o odročenie pojednávania, tento subjekt však nebol zástupcom žalovanej v predmetnom konaní a teda návrh na odročenie pojednávania nebol podaný oprávnenou osobou. Namietal, že dôvod odročenia pojednávania nebol súdu oznámený bezodkladne a že prílohou emailu nebola lekárska správa ani jej kópia a preto súd musel žiadosť vyhodnotiť ako nedôvodnú. Poukázal tiež na to, že v prípade žalovanej išlo o krátkodobý výkyv krvného laku v spojení s jej vekom, ktorý sám o sebe nie dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania, rovnako ako konanie o odvolaní žalovanej proti rozhodnutiu o odňatí nároku na poskytnutie právnej pomoci. K spotrebiteľskému charakteru zmluvy o poskytovaní sociálnych služieb uviedol, že uvedená skutočnosť nemá súvis s predmetným súdnym konaním, ktorého predmetom je vydanie bezdôvodného obohatenia. Namietal, že by zmluva o sociálnych službách mohla mať spotrebiteľský charakter a v tomto smere poukázal na to, že zákon o sociálnych službách neposkytuje verejnému poskytovateľovi možnosť poskytovať sociálnu službu za účelom zisku, teda podnikat' v oblasti sociálnych služieb. Žalobca poskytuje sociálne služby ako rozpočtová organizácia BSK - t.j. ako verejný poskytovateľ, bol zriadený za účelom plnenia úlohy BSK - poskytovania sociálnych služieb, a to za čiastočnú úhradu nákladov. Zákon o sociálnych službách neumožňuje verejnému poskytovateľovi poskytovať sociálnu službu za účelom zisku, a teda neumožňuje mu podnikat' v oblasti sociálnych služieb, preto žalobca nie je a ani nemôže byť dodávateľom podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, zmluva tak nie je spotrebiteľskou zmluvou. Namietal, že žalovaná v podanom odvolaní neuvádza, ktoré ňou navrhnuté dôkazy neboli vykonané a ani neuvádza, prečo by mali byť pre konanie dôležité.

K argumentom žalovanej v odvolaní uviedol, že žalovaná zmluvu o sociálnych službách nikdy nepodpísala, avšak sociálnu službu poberala a neplatila zaň obvyklú úhradu určenú podľa cenového predpisu. Žalovaná nebola žiadnym spôsobom nútená k podpisu zmluvy ani k prijímaniu sociálnych služieb. Žalobca poskytuje žalovanej ubytovania ako sociálnu službu, a teda nejde o nájom podľa Občianskeho zákonníka. Úhradu za ubytovanie žalobca vyčísluje podľa cenového predpisu - všeobecne záväzné nariadenie BSK č. 31/2009 vždy v aktuálnom znení pričom žalovaná v rámci ubytovania poskytovaného žalobcom platí úhradu za 3 zložky ubytovania : užíva obytnú miestnosť s príslušenstvom, spoločné priestory žalobcu a prijíma vecné plnenia spojené s ubytovaním. Výška úhrady žalovanej bola vždy vypočítaná podľa stanoveného vzorca, ktorý reflektuje skutočnosť, že žalovaná si sama platí za elektrickú energiu, keď úhrada za ubytovanie bola znížená o stanovenú sumu, ak je obytná miestnosť vybavená meracím zariadením na meranie odberu elektrickej energie. Žalovanej bola úhrada vypočítaná vždy podľa služieb, ktoré prijímala a preto tvrdenia žalovanej o nákladoch na pranie a žehlenie a údržbu šatstva, na lieky a zdravotnícky materiál, nemajú vplyv na výšku úhrady žalovanej za ubytovanie ako sociálnu službu. Zdôraznil, že subjektívny limit pri celoročnej pobytovej službe špecifikoval zákon o sociálnych službách v § 73 ods. 2, naplnenie subjektívneho limitu sa vypočítava podľa vzorca: príjem žalovanej - úhrada za sociálnu službu sa rovná zostatok a do vzorca sa nezapočítavajú žiadané ďalšie výdavky žalovanej. Považoval za preukázané, že zostatok žalovanej po odpočítaní úhrady za sociálnu službu bol vždy vyšší ako určená suma životného minima pre daný rok. Vo vzťahu k ekonomicky oprávneným nákladom poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5Co 494/2015 v obdobnej veci. Zdôraznil, že žalobca poskytuje 2 druhy sociálnych služieb avšak na troch miestach, ide však stále o jedného poskytovateľa sociálnych služieb, pri výpočte EON je potrebné vychádzať z EON daného druhu poskytovanej sociálnej služby, a to bez ohľadu na to, že poskytovateľ poskytuje daný druh sociálnej služby na viacerých miestach. Ďalej uviedol, že z odvolania nevyplýva, ktoré dôkazy mali byť nesprávne vyhodnotené a ktoré skutkové okolnosti z nich mali byť zistené. K tvrdeniam žalovanej poukázal na to, že novela VZN č. 43/2011 limitovala iba jednu zo zložiek úrady na 170 eur mesačne, a preto je v súlade so zákonom o sociálnych službách a VZN BSK č. 31/2009 prirátavaná k sume 170 eur sadzba 10 eur mesačne za spoločné priestory a sadzba 0,07 eur ako réžia vecných plnení spojených s ubytovaním. Interná smernica číslo 44/2011 nemá žiadny vplyv na zistený skutkový stav, žiadnym spôsobom ho nespochybňuje, je z nej zrejmé, že žalobca poskytuje

2 druhy sociálnych služieb na troch miestach, nespochybnuje ani výpočty EON predložené žalobcom, pričom výpočet EON žalobcom nebol do dnešného dňa účinne spochybnený ani BSK, ani Ministerstva práce sociálnych vecí a rodiny SR.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci uviedol, že žalovaná nemala a nemá právny titul na prijímanie sociálnej služby, keďže nemá uzavretú zmluvu o poskytovaní sociálnej služby, žalovaná uhradza žalobcovi to, čo žalobca označuje za obvyklú úhradu za používanie takejto sociálnej služby a je teda zrejmé, že ide o bezdôvodné obohatenie, ktorým sa obohacuje žalovaná na úkor žalobcu. Ustanovenie § 73 ods. 10 zákona o sociálnych službách sa týka len tej časti úhrady za sociálnu službu, ktorú nemožno uplatniť voči prijímateľovi sociálnej služby z dôvodu zachovania subjektívneho limitu podľa ustanovenia § 73 ods. 2 zákona o sociálnych službách. Žalovaná však nikdy nebola v takej situácii, že by jej nevznikla povinnosť úhrady s ohľadom na ustanovení 73 ods. 2 zákona o sociálnych službách. Žalobca je podľa ustanovenia § 72 ods. 2 zákona o sociálnych službách viazaný výpočtom úhrady za sociálnu službu upraveným vo VZN BSK, nemôže sa od neho odchýliť, takto vypočítanú úradu musia platiť všetci poberatelia sociálnej služby u žalobcu, úhrada je vypočítaná ku konkrétnej službe. Úhrada za sociálnu službu - ubytovanie vypočítaná podľa VZN BSK je úhradou, ktorú za ubytovanie musí platiť každý poberateľ rovnakej sociálnej služby u žalobcu, ide preto o obvyklú úhradu použiteľnú za účelom vyčíslenia bezdôvodného obohatenia. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny. V odvolacej duplike zotrval na svojich vyjadreniach a poukázal na závery vyplývajúce z rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co 460/2015.

4. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

5. V preskúmanej veci sa súd prvej inštancie dôsledne zaoberal posúdením dôvodnosti žaloby; ktorou sa žalobca; ako poskytovateľ sociálnej služby; domáhal zaplataenia žalovanej istiny titulom vydania bezdôvodného obohatenia voči žalovanej; ako poberateľke sociálnej služby; bez uzatvorenej zmluvy; z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobca preukazoval opodstatnenosť svojej žaloby a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaná bránila proti uplatňovanému nároku, správne zameral svoje dokazovanie na zisťovanie všetkých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia danej veci, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyplynuli najavo, následne tieto; v súlade so zásadou voľného hodnotenie dôkazov (čl. 15 C.s.p. v spojení s § 191 C.s.p.); vyhodnotil a dospel tak k správnym skutkovým záverom, z ktorých vyvodil aj správne právne závery, keď na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 448/2008 Z.z. o sociálnych službách (§ 106 ods.5, ods.6, ods. 7, § 72 ods. 2) v spojení s Občianskym zákonníkom (§ 451, § 456), ktoré aj správne vyložil a svoje závery, pre ktoré žalobe vyhovel; vzhľadom na to, že žalobca preukázal právny základ ako aj výšku uplatneného nároku za celé sporné obdobie; aj náležite v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil, keď svoj myšlienkový postup dostatočne vysvetlil, a to nielen s poukazom na rozhodujúce skutočnosti zistené výsledkami vykonaného dokazovania, ale tiež s poukazom na prijaté právne závery a vysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so zásadnými argumentmi a dôkaznými návrhmi sporových strán. Odvolanie žalovanej nie je ; z hľadiska ňou uplatňovaných odvolacích dôvodov a ich obsahového vymedzenia; spôsobilé spochybníť správnosť záverov súdu prvej inštancie. Ani v odvolacom konaní žalovanou uplatnené novoty (nové rozhodujúce skutkové tvrdenia a dôkazy ako prostriedky procesnej obrany) neboli spôsobilé prívodiť zmenu skutkového stavu ustáleného súdom prvej inštancie alebo spochybníť správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. So zreteľom na uvedené odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvej inštancie za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvej inštancie k týmto záverom, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje. S poukazom na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p.

6. Právo strany, aby jej vec bola prejednaná verejne a v jej prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, nemožno chápať ako absolútne právo tak, že by súd nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez jej prítomnosti, ale tak, že je povinný strane poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva, a preto Civilný sporový poriadok ukladá v ust. § 178 ods. 2 súdu povinnosť predvolať stranu na pojednávania

tak, aby mala dostatok času na prípravu na pojednávanie, pričom je výlučne na strane, či využije svoje právo zúčastniť sa pojednávania. Ak strane bráni určitá prekážka v účasti na pojednávaní, mala by z tohto dôvodu požiadať o odročenie pojednávania a oznámiť súdu dôvod tejto žiadosti. Dôvod na odročenie pojednávania na návrh neprítomnej; riadne a včas predvolanej; strany, musí byť dôležitý. Návrh na odročenie pojednávania je podložený dôležitým dôvodom vtedy, ak strana tvrdí také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jej neúčast' na pojednávaní ospravedlniť, teda ktoré nielen jej, ale komukoľvek inému za rovnakých okolností, by neumožňovali sa na pojednávaní zúčastniť a súčasne sú vážne (dôležité), nepredvídateľné, resp. neočakávané, neodvratiteľné a náhle. Je na strane, aby najneskôr do rozhodovania súdu o návrhu na odročenie pojednávania, existenciu ňou tvrdeného dôležitého dôvodu hodnoverne preukázala pripojenými dôkazmi, v opačnom prípade zostáva návrh na odročenie pojednávania len v rovine nepodložených tvrdení, na ktoré nemožno vziať zreteľ.

7. V preskúmvanej veci z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná bola na pojednávanie nariadené na deň 24.10.2016 o 9.00 hod. riadne a včas predvolaná dňa 30.06.2016. Návrh na odročenie pojednávania; odoslaný z adresy apsssr@apsssr.sk; bol doručený súdu dňa 23.10.2016 o 22.58 hod. a 24.10.2016 o 7.05 hod. K návrhu na odročenie pojednávania nebola pripojená žiadna listina týkajúca sa dôvodov odročenia pojednávania. Súd prvej inštancie napriek tomu preveril cestou žalobcu tvrdenia žalovanej a po zistení, že žalovaná bola v piatok 21.10.2016 na izbe ošetrovanej RZP z dôvodu problémov s vysokým krvným tlakom od 23.40 hod. do 00,40 hod., vec prejednal v neprítomnosti žalovanej. V danom prípade zhoršenie zdravotného stavu žalovanej dňa 21.10.2016 samé o sebe nepovažoval ani odvolací súd za dôležitú prekážku, ktorá by jej bránila účasti na pojednávaní dňa 24.10.2016; keďže žalovaná spolu s návrhom na odročenie pojednávania nepredložila konajúcemu súdu doklad o nevyhnutnosti návštevy lekára v deň nariadeného pojednávania, možno konštatovať, že u žalovanej išlo o prechodný nepriaznivý zdravotný stav. Vzhľadom na to, že návrh bol podaný bezprostredne pred uskutočnením pojednávania, nemožno vytykať súdu prvej inštancie, že žalovanú nestihol upovedomiť o rozhodnutí o jej návrhu na odročenie pojednávania.

8. Prejednanie a rozhodnutie veci v neprítomnosti žalovanej nemalo v danom konaní za následok porušenie jej práva na spravodlivý súdny proces. Súd prvej inštancie vytvoril žalovanej procesnú možnosť zúčastniť sa na pojednávaní a na ňom realizovať procesné právo strany na prerokovanie veci v jej prítomnosti, táto procesná možnosť nebola žalovanou využitá. Pokiaľ teda žalovaná k žiadosti o odročenie pojednávania nepriložila dôkaz o jej nevyhnutnej účasti na lekárskom ošetrení v deň nariadenia pojednávania, sama zavinila, že súd jej žiadosti nemohol vyhovieť a nemožno preto vytykať súdu prvej inštancie, že jej znemožnil realizáciu procesných práv. Zdravotné dôvody sú síce zásadne považované za dôležitý dôvod na odročenie pojednávania; v tomto prípade však treba klásť osobitný dôraz na náležité doloženie uplatňovaného dôvodu odročenia pojednávania. Pretože v prejednávanej veci nebola skutočnosť, že zhoršený zdravotný stav žalovanej z piatka na sobotu si vyžaduje dňa 24.10.2016 lekárske vyšetrenie, uspokojivo doložená, treba mať zato, že neakceptovanie jej žiadosti o odročenie pojednávania v predmetnej veci nebolo postupom súdu odnímajúcim jej možnosť konať pred súdom.

9. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

10. V danom prípade súd prvej inštancie správne posúdil žalobcom uplatňovaný nárok na zaplatenie žalovanej sumy ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia s poukazom na to, že žalobca poskytuje žalovanej sociálnu službu v zariadení pre seniorov celoročnou pobytovou formou bez uzatvorenia zmluvy, žalovaná túto službu prijímala, neuhrádzala však obvyklú cenu ako ostatní poberatelia tejto sociálnej služby, určenú cenovým predpisom. Predmetom konania tak nie je plnenie zo zmluvy o poskytovaní sociálnej služby, a preto sú námietky žalovanej týkajúce sa spotrebiteľského charakteru zmluvy, neprijateľných podmienok a nerešpektovania nepriameho účinku práva EÚ bezpredmetné. Žalobca je právnickou osobou, ktorá má povahu verejnoprávneho subjektu zriadeného vyšším územným celkom, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie sociálnych služieb podľa § 2 ods. 1 zákona o sociálnych službách. Odvolací súd sa tak stotožnil so žalobcom, že ako verejný poskytovateľ sociálnej služby neposkytuje sociálnu službu v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, za účelom dosiahnutia zisku, a preto nemôže byť dodávateľom v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

11. Podľa § 6 ods.1 zákona č. 446/2001 Z.z. o majetku vyšších územných celkov, vyšší územný celok hospodári so svojím majetkom samostatne alebo prostredníctvom správcu majetku vyššieho územného celku, ktorým je jeho rozpočtová organizácia alebo príspevková organizácia zriadená podľa osobitného predpisu.

12. Podľa § 6 ods.2 cit. zák., správa majetku vyššieho územného celku je súhrn oprávnení a povinností správcu k tej časti majetku vyššieho územného celku, ktorú mu vyšší územný celok zveril do správy alebo ktorú správca nadobudol vlastnou činnosťou. Správca je oprávnený a povinný majetok vyššieho územného celku držať, užívať na plnenie úloh v rámci predmetu činnosti alebo v súvislosti s ním, brať z neho úžitky a nakladať s ním v súlade s týmto zákonom a so zásadami hospodárenia s majetkom vyššieho územného celku.

13. Podľa § 6 ods.3 cit. zák., správca nemôže nadobudnúť majetok do svojho vlastníctva. Majetok, ktorý správca nadobúda, je vlastníctvom vyššieho územného celku. Správca vykonáva právne úkony pri nadobúdaní a správe majetku vyššieho územného celku v mene vyššieho územného celku. Správca koná v mene vyššieho územného celku pred súdmi a inými orgánmi vo veciach, ktoré sa týkajú majetku vyššieho územného celku, ktorý spravuje.

14. Podľa § 7 ods.2 cit. zák., vyšší územný celok a správca sú povinní majetok vyššieho územného celku zveľaďovať, chrániť a zhodnocovať, najmä sú povinní tento majetok

a) udržiavať a užívať,

b) chrániť pred poškodením, zničením, stratou alebo zneužitím, používať všetky právne prostriedky na jeho ochranu vrátane včasného uplatňovania svojich práv alebo oprávnených záujmov pred príslušnými orgánmi,

c) viesť v účtovníctve podľa osobitného predpisu.

15. Nedôvodná je aj námietka žalovanej týkajúca sa nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Žalobca je rozpočtovou organizáciou Bratislavského samosprávneho kraja, je subjektom práva s vlastnou právnou subjektivitou a vo vzťahu k BSK má postavenie správcu majetku BSK, čo ho oprávňuje uplatňovať pohľadávku pred súdom. Pokiaľ žalobca ako správca majetku BSK podal na súde žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, ide o výkon jeho oprávnenia konať za BSK pred súdmi vo veciach týkajúcich sa majetku v jeho správe, a v postavení jeho zákonného zástupcu mu prináleží právo uplatňovať pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá vznikla v súvislosti s hospodárením s majetkom vo vlastníctve BSK. Žalobcovi teda v tomto konaní svedčí aktívna vecná legitímácia domáhať sa ako správca majetku majetkových práv zriaďovateľa. Oprávnenie správcu konať pri správe pohľadávky vyplýva aj z konštantnej judikatúry (napr. rozsudok NS SR sp.zn. 2 Cdo 94/02, rozsudok NS SR sp.zn. 4Cdo 93/2008, uznesenie NS SR 4Cdo 26/2018, uznesenie NS SR sp.zn. 1Cdo 86/2017).

16. V preskúmvanej veci nebolo medzi stranami sporné, že žalobca poskytuje žalovanej sociálnu službu aj po tom, ako bol rozhodnutím o odkázanosti zo dňa 25.11.2010, právoplatným dňa 10.01.2011, zdravotný stav žalovanej posúdený ako II. stupeň odkázanosti. Hoci zdravotný stav žalovanej nebol dostačujúci pre poskytovanie sociálnej služby v zariadení pre seniorov podľa § 35 ods.1 písm. a) zákona o sociálnej pomoci, tým, že žalovaná bola prijatá do zariadenia na základe rozhodnutia o poskytovaní celoročnej starostlivosti podľa predchádzajúcej právnej úpravy zákona o sociálnej pomoci, podľa § 106 ods. 6 zákona o sociálnych službách bol žalobca ako poskytovateľ sociálnej služby povinný jej najďalej poskytovať sociálnu službu podľa zákona účinného od 01.01.2009.

17. Podľa § 74 ods. 1 zákona o sociálnych službách poskytuje poskytovateľ sociálnej služby sociálnu službu na základe zmluvy o poskytovaní sociálnej služby. Poskytovateľ sociálnej služby je teda povinný uzatvoriť zmluvu o poskytovaní sociálnej služby podľa zákona účinného od 01.01.2009 po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia odkázanosti fyzickej osoby na sociálnu službu. Medzi stranami však nedošlo v rozhodnom období k uzavretiu zmluvy o poskytovaní sociálnej služby, pretože žalovaná návrhy žalobcu na uzavretie zmluvy neprijala, avšak sociálnu službu, poskytovanú žalobcom, naďalej prijímala.

18. Súd prvej inštancie správne ustálil, že žalovaná platila bez uzatvorenej zmluvy žalobcovi mesačne úhradu za bývanie iba vo výške 143,01 eur, vychádzajúc zo sumy, ktorú platila pred nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti, kedy bola v zariadení na základe rozhodnutia zo dňa 23.03.1994. Žalobca si (počas konania rozšírenou) žalobou uplatňoval vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške rozdielu medzi úhradou, ktorú predpokladajú cenové predpisy pri poskytovaní sociálnej služby podľa zákona o sociálnych službách v spojení s VZN BSK v totožných prípadoch ako je prípad žalovanej, a ňou skutočne platenými úhradami.

19. Súd prvej inštancie v posudzovanej veci taktiež správne ustálil, že žalobca má vo vzťahu k žalovanej postavenie poskytovateľa sociálnej služby v zmysle § 3 ods. 3 zákona o sociálnych službách a žalovaná má postavenie prijímateľa sociálnej služby podľa § 3 ods. 2 písm. a/ zákona o sociálnych službách. Z tohto vzťahu potom vyplývajú pre jeho účastníkov vzájomné práva a povinnosti. Na strane prijímateľa sociálnej služby vzniká okrem iných i povinnosť platiť úhrady za sociálnu službu.

Výška úhrady za sociálnu službu, ktorú je prijímateľ povinný platiť, vyplýva zo zmluvy o poskytovaní sociálnej služby, ktorú v posudzovanej veci žalovaná odmietla so žalobcom uzatvoriť. Táto výška úhrady za sociálnu službu však nie je určovaná dohodou medzi zmluvnými stranami, ale je podľa § 72 ods. 1 zákona o sociálnych službách určovaná poskytovateľom sociálnej služby, ktorý je zas v zmysle § 72 ods. 2 zákona o sociálnych službách pri jej určovaní viazaný všeobecne záväzným nariadením obce alebo vyššieho územného celku, pričom táto úhrada môže byť najviac vo výške ekonomicky oprávnených nákladov znížených o príjem z finančného príspevku na financovanie sociálnej služby v zariadení podľa § 71 ods. 6 a príjem z úhrady ekonomicky oprávnených nákladov spojených s poskytovaním sociálnej služby podľa § 71 ods. 7 zákona o sociálnych službách.

20. V prípade, že poskytovateľ zmení výšku úhrady za sociálnu službu v súlade s § 72 ods. 2 zákona o sociálnych službách, vzniká poskytovateľovi a prijímateľovi sociálnej služby povinnosť uzatvoriť dodatok k zmluve o poskytovaní sociálnej služby, ktorá vyplýva z § 74 ods. 12 zákona o sociálnych službách. Na základe takto uzavretého dodatku k zmluve je potom prijímateľ sociálnej služby povinný platiť zmenenú výšku úhrady za sociálnu službu. V posudzovanej veci došlo k zmene skutočností rozhodujúcich pre výšku úhrady za sociálnu službu, a to jednak v súvislosti s nadobudnutím účinnosti zákona o sociálnych službách a zároveň právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým bol zdravotný stav žalovanej posúdený ako II. stupeň odkázanosti (právoplatné dňa 10.01.2011), ako aj v súvislosti so zmenami všeobecne záväzného nariadenia BSK č. 31/2009, ktoré upravuje výšku predmetných úhrad. Žalobca ako poskytovateľ preto podľa § 72 ods. 1 zákona o sociálnych službách určil pri každej zmene novú výšku úhrady a v súlade s § 72 ods. 2 zákona o sociálnych službách predložil žalovanej ako prijímateľovi návrh zmluvy (resp. jej dodatkov) o poskytovaní sociálnej služby, obsahujúci novostanovenú výšku úhrady. Žalovaná zmluvu podľa zákona o sociálnych službách so žalobcom neuzatvorila. Napriek tejto skutočnosti pokračoval žalobca v poskytovaní sociálnej služby žalovanej a žalovaná prijímala sociálnu službu. Platila pritom, ako už bolo uvedené vyššie, úhradu za poskytovanie sociálnej služby vo výške 143,01 eur, vychádzajúc zo sumy, ktorú platila pred nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti.

21. Na strane žalobcu v dôsledku tejto situácie vznikol rozdiel medzi nákladmi na poskytovanie sociálnej služby a úhradami, ktoré za týmto účelom dostával od svojho zriaďovateľa a od prijímateľa sociálnej služby - žalovanej. Zároveň na strane žalovanej vznikol majetkový prospech, keď prijímala sociálnu službu v plnom rozsahu, ale zo svojho majetku platila za poskytovanie sociálnej služby menšiu sumu, než by bola výška úhrady za sociálnu službu vyplývajúca zo všeobecne záväzného nariadenia BSK č. 31/2009, pokrytie nákladov za poskytovanie sociálnej služby preto zostalo čiastočne na žalobcovi. Z uvedeného dôvodu sa žalovaná bezdôvodne obohatila na úkor žalobcu.

22. Žalobcom uplatnená suma zohľadňuje aj § 73 ods. 2 zákona o sociálnych službách, ktorý určuje tzv. povinný minimálny zostatok, ktorý musí prijímateľovi sociálnej služby zostať mesačne z jeho príjmu po zaplatení úhrady za celoročnú pobytovú sociálnu službu. Povinný minimálny zostatok predstavoval v znení účinnom do 31.12.2013 najmenej 20 % sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu ustanovenej osobitným predpisom. Po novelizácii daného predpisu s účinnosťou od 01.01.2014 sa povinný minimálny zostatok zvýšil na 25 % sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu ustanovenej osobitným predpisom a zároveň bol zavedený osobitný povinný minimálny zostatok vo výške 75 % sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu ustanovenej osobitným predpisom pre tých prijímateľov, ktorým je poskytovaná celoročná pobytová sociálna služba v zariadení bez poskytovania stravovania, čo je aj prípad žalovanej. S poukazom na výšku starobného dôchodku žalovanej odvolací súd zhodne so žalobcom ustálil, že v každom zo žalovaných období zostala žalovanej suma vyššia ako čiastka ustanovená § 73 ods. 2 zákona o sociálnych službách. Pokiaľ žalovaná poukázala na to, že jej po zaplatení za ubytovanie nezostáva dost' financií na stravu, energie a iné potreby, odvolací súd dodáva, že do výpočtu výšky povinného minimálneho zostatku nevstupujú náklady na elektrinu a stravu, na ktoré žalovaná poukazovala. Hoci možno mať za preukázané, že žalovaná platila úhrady za elektrinu a sama si mala zabezpečovať (zaplatiť) stravu, v zmysle § 73 ods. 2 zákona o sociálnych službách musí príslušná časť životného minima prijímateľovi sociálnej služby zostať po úhrade za celoročnú pobytovú sociálnu službu, nie aj po úhrade ďalších výdavkov. Postup žalobcu ako poskytovateľa sociálnej služby, pokiaľ bol súladný s § 73 ods. 2 zákona o sociálnych službách, nemožno považovať za rozporný s dobrými mravmi, ako to namietala žalovaná.

23. Súd prvej inštancie postupoval tiež správne, keď žalobcovi spolu s dlžnou istinou priznal i úrok z omeškania. Na nárok žalobcu zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie sa vzťahuje všeobecná právna úprava záväzkov Občianskeho zákonníka, a to vrátane § 517 ods. 1 a 2 Obč. zák., ktoré

ustanovuje ako následok omeškania dlžníka so splnením peňažného dlhu vznik nároku veriteľa na úroky z omeškania, ktorých výška sa spravuje nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z.

24. Žalovaná namietala žalobcom vykazovanú výšku ekonomicky oprávnených nákladov na poskytovanie sociálnych služieb, ktoré považovala za nadhodnotené, pokiaľ išlo o žalovanej poskytovanú sociálnu službu - zariadenie pre seniorov, a preto sa domáhala nariadenia znaleckého dokazovania za účelom určenia výšky ekonomicky oprávnených nákladov za jednotlivé formy poskytovania sociálnych služieb žalobcom a vo vzťahu ku konkrétnym miestam poskytovania sociálnych služieb žalobcom. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie nepovažoval za potrebné na exaktné ustálenie výšky ekonomicky oprávnených nákladov nariadiť znalecké dokazovanie. Je nepochybné, že výška úhrady prijímateľa sociálnej služby je objektívne limitovaná výškou ekonomicky oprávnených nákladov na poskytovanie danej sociálnej služby, čo znamená, že výška úhrady tieto náklady nemôže presiahnuť. Ekonomicky oprávnené náklady sú definované v § 72 ods. 5 zákona o sociálnych službách, pričom je možné zjednodušene skonštatovať, že sú tvorené nákladmi na hmotné a personálne zabezpečenie poskytovania sociálnej služby. V súlade s § 71 ods. 1 písm. c/ zákona o sociálnych službách sa tieto náklady zisťujú vo vzťahu ku konkrétnemu druhu poskytovanej sociálnej služby. Žalobca vykázal ekonomicky oprávnené náklady na sociálnu službu "zariadenie pre seniorov" vo výške 529,59 eur za rok 2011; 531,83 eur za rok 2012 a 533,67 eur za rok 2013. Výška úhrady za sociálnu službu, ktorú by bola žalovaná povinná platiť, pritom dosiahla maximálne sumu 268,72 eur, v poslednom období predstavuje 205,73 eur. V takomto prípade odvolací súd považuje návrh žalovanej na nariadenie znaleckého dokazovania vo vyššie uvedenom smere za účelový a nemajúci význam pre rozhodnutie vo veci. Na to, aby mohla mať výška ekonomicky oprávnených nákladov vplyv na úhrady žalovanej, by bolo potrebné, aby tieto boli nižšie než výška úhrad, na ktoré by žalovaná bola povinná v zmysle neuzatvorených dodatkov k zmluve, resp. v zmysle všeobecne záväzného nariadenia BSK č. 31/2009. Aj keby žalobca nevykazoval ekonomicky oprávnené náklady úplne správne, nie je možné rozumne predpokladať takú odchýlku, ktorá by mala za následok čo i len ich priblíženie k výške úhrad žalovanej za sociálne služby. Tento názor potvrdzuje aj porovnanie s ekonomicky oprávnenými nákladmi iných poskytovateľov sociálnych služieb, ktoré sú v zásade v obdobnej výške. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovanej, že ekonomicky oprávnené náklady by sa mali vykazovať na určitú sociálnu službu a navyše vždy vo vzťahu k určitej prevádzke žalobcu, takýto spôsob ich určovania zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva. Je v právomoci poskytovateľa sociálnych služieb alebo jeho zriaďovateľa, v akom počte prevádzok budú sociálne služby poskytované. Nesprávnosť vykazovania ekonomicky oprávnených nákladov nevyplýva ani z dôkazu predloženého žalovanou v odvolacom konaní - Smernice č. 44/2011 Triedenie účtovných položiek v podmienkach Domova sociálnych služieb a zariadenia pre seniorov Rača. Odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 61 ods. 2 zákona o sociálnych službách, podľa ktorého možno zriadenia (v ktorých sú poskytované sociálne služby) účelne a vhodne zlučovať. Za účelné a vhodné zlučenie je možné považovať spojenie zariadenia pre seniorov a domova sociálnych služieb. Je zrejmé, že pri takomto zákonom dovolenom zlučení bude nevyhnutne dochádzať k zdieľaniu určitých činností a nákladov, pričom nie všetky náklady je možné s dokonalou presnosťou vykázať pre danú sociálnu službu. Je preto potrebné ustanoviť určité pravidlá, na základe ktorých budú náklady pomerne rozpočítané na jednotlivé sociálne služby. Táto skutočnosť má však zanedbateľný vplyv na výšku ekonomicky oprávnených nákladov pre daný druh sociálnej služby a pre účely tohto konania je úplne bezvýznamná. Odvolací súd zastáva názor, že ochranu žalovanej ako prijímateľa sociálnej služby prostredníctvom stanovenia objektívneho limitu úhrad za prijímanie sociálnej služby, ktorú predstavuje inštitút ekonomicky oprávnených nákladov, nemožno chápať ako nárok žalovanej na to, aby jej sociálna služba bola poskytovaná v absolútne špecializovanom zariadení, ktoré bude v jednej prevádzke zabezpečovať všetky činnosti spojené s poskytovaním práve konkrétnej, jej poskytovanej sociálnej služby. Najmä keď takýto poskytovateľ by v konečnom dôsledku mohol mať vyššie náklady na prevádzku ako väčší, širšie zameraný poskytovateľ.

25. Ustanovenie § 232 ods. 3 C.s.p. súdu umožňuje poskytnúť výhodu splatiť dlžnú sumu v splátkach hoci z dikcie uvedeného ustanovenia výslovne vyplýva (len) možnosť určiť v odôvodnených prípadoch na plnenie i lehotu dlhšiu ako je tri dni od právoplatnosti rozsudku. Uvedené ustanovenie je potrebné vykladať extenzívne tak, že zahŕňa aj možnosť rozloženia splatnosti na viaceré splátky.

26. V preskúmvanej veci z obsahu spisu vyplýva, že uznesením č.k. 7C 270/2013-270 zo dňa 31.03.2016 bolo žalovanej priznané oslobodenie od súdnych poplatkov po vyhodnotení jej majetkových a sociálnych pomerov. Uvedená skutočnosť tak dáva dostatočný podklad pre poskytnutie výhody splátok žalovanej v zmysle ust. § 232 ods. 3 vety druhej C.s.p., ktorých výšku odvolací súd ustálil na 100 eur mesačne, aby bola celá pohľadávka žalobcu splatená v primeranej lehote a po zohľadnení veku žalobkyne ako i skutočnosti, že od doručenia žaloby (v roku 2013) si musela byť vedomá toho,

že v prípade ak nebude úspešná v spore so svojou procesnou obranou, bude musieť zaplatiť žalovanú sumu, ktorá v priebehu konania narastala vzhľadom na ďalšie obdobia, za ktoré žalovaná odmietala platiť celú úhradu za poskytovanú sociálnu službu. Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 388 C.s.p. zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti lehoty na plnenie 15 dní a povolil žalovanej zaplatiť žalovanú pohľadávku v mesačných splátkach.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).